

Hoofdstuk 1

‘Je zult het goed hebben bij mij.’

Alle geluiden in de fitnessstudio verdwenen naar de achtergrond. Eva’s hele omgeving vervaagde en er leek op de hele wereld niets anders meer te bestaan dan Johans donkerbruine ogen. Ze beet een keer op haar lip en voelde hoe haar hart nog sneller begon te kloppen.

‘Daaraan twijfel ik ook helemaal niet,’ antwoordde ze, ondanks de vreemde ervaring, eerlijk.

‘Niet?’ Er verscheen verbazing in de mooie ogen. Verbazing en iets wat ze niet thuis kon brengen.

‘Nee. Het probleem is dat het me veel te aantrekkelijk lijkt.’ Met moeite rukte ze haar ogen los van de zijne en ze greep naar haar glas om een slok cola te nemen. Ze was zelf een beetje geschrokken van haar eerlijkheid, maar besloot bij het onderwerp te blijven. Ze realiseerde zich dat ze zich bij Johan in de buurt anders voelde dan anders. Hoe anders kon ze niet precies zeggen. Prettiger in ieder geval. Meer op haar gemak. Rustiger – behalve haar hart: dat ging sneller slaan als ze hem zag.

Sinds een paar weken raakten ze iedere keer als ze elkaar zagen aan de praat en ze had gemerkt dat dat belangrijk voor haar was geworden. Iedere keer keek ze ernaar uit hem weer te zien.

‘Waarom denk je dat ik niet met je aan de sekt ga?’ sprak ze over zijn uitnodiging van een paar minuten eerder. Op het moment dat ze hem weer aankeek, zag ze dat hij nu bijna nog verbaasder naar haar zat te kijken, waardoor ze een glimlach niet kon onderdrukken.

‘Je bedoelt dat je je echt iets kunt voorstellen bij de gedachte een paar dagen met zo’n oude vent als ik door te brengen? Dat je niet misselijk wordt bij dat idee?’ bracht hij zijn verbazing onder woorden.

‘Misselijk? Nee.’ Ze schudde haar hoofd. ‘Ik ben er een beetje bang voor om met je samen te zijn. Ik ben er bang voor om mijn hoofd te verliezen als ik bij je ben.

Waarschijnlijk is het met mijn zelfbeheersing helemaal afgelopen als ik ook maar één slok van die sekt drink.’ Ze knikte naar zijn glas, haar weigering had hem er niet van afgehouden het wel te bestellen.

Hij bleef haar zonder iets te zeggen aankijken en het viel haar op dat hij een keer diep ademhaalde.

‘Ben je teleurgesteld nu ik dat zo gezegd heb?’ vroeg ze hem. Het verbaasde haar zelf dat ze zo met hem sprak, dat ze toegaf wat ze voor hem voelde, wat haar zelf nogal verwarde. Niet omdat hij vierenveertig was en zij binnenkort vijftientig zou worden. Hij was een mooie man met zijn korte donkerblonde haren, waarin nog geen enkele grijze haar te zien was. Zijn gezicht was vriendelijk en hij glimlachte veel. Het was hem ook aan te zien dat hij aan sport deed; hij was slank, maar niet te

mager. Ook was hij groter dan zij. Iets wat niet alle mannen waren. Toch was het een verrassing dat ze überhaupt iets voor hem voelde en dat het haar plotseling zo duidelijk was. Buiten dat verbaasde het haar ook dat het belangrijk voor haar was het hem te vertellen. Het gebeurde zelden dat ze iemand vertelde wat ze voelde. Dat gebeurde eigenlijk nooit.

‘Nee. Natuurlijk niet teleurgesteld, nogal verbaasd dat je erop doorgaat. Ik meen het ook serieus, ik had alleen nooit verwacht dat je op die manier zou reageren.’ Hij nam een slok van zijn sekt en keek haar daarna meteen weer aan. ‘Ik had gedacht dat je me hartelijk zou uitlachen en snel van onderwerp zou veranderen of naar huis zou gaan. Dit is stukken beter.’ Hij grijnsde wat onbeholpen. ‘Ik ben sinds ik je hier de eerste keer heb gezien al een beetje verliefd op je,’ vervolgde hij toen en plotseling wist ze wat het onbekende dat ze in zijn ogen had gezien was geweest: hoop. Dat ze zich in ieder geval een beetje tot elkaar ...